

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2021/847

z dnia 20 maja 2021 r.

ustanawiające program „Fiscalis” na rzecz współpracy w dziedzinie opodatkowania i uchylające rozporządzenie (UE) nr 1286/2013

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 i 197,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Program Fiscalis 2020, który został ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2013 ⁽³⁾ i jest wdrażany przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi i państwami stowarzyszonymi, a także programy będące jego poprzednikami przyczyniły się w znacznym stopniu do ułatwienia i wzmocnienia współpracy między organami podatkowymi w Unii. Organy podatkowe państw uczestniczących dostrzegają wartość dodaną tych programów, w tym w odniesieniu do ochrony finansowych i gospodarczych interesów państw członkowskich oraz podatników. Stawienie czoła wyzwaniom na najbliższe dziesięciolecie będzie możliwe jedynie, jeżeli państwa członkowskie będą patrzeć poza granice swoich terytoriów administracyjnych i intensywnie współpracować ze swymi partnerami.
- (2) Program Fiscalis 2020 zapewnia państwom członkowskim unijne ramy, w kontekście których mogą one rozwijać współpracę. Ramy te są rozwiązaniem bardziej racjonalnym pod względem kosztów niż tworzenie indywidualnych ram współpracy dwustronnej lub wielostronnej przez każde państwo członkowskie. W związku z tym należy zapewnić kontynuację programu Fiscalis 2020 poprzez ustanowienie nowego programu w tej samej dziedzinie, tj. programu „Fiscalis” (zwanego dalej „Programem”).
- (3) Zapewniając ramy dla działań, które wspierają rynek wewnętrzny, sprzyjają konkurencyjności Unii i chronią interesy finansowe i gospodarcze Unii i jej państw członkowskich, Program powinien przyczynić się do: wspierania polityki podatkowej i wdrażania unijnego prawa dotyczącego opodatkowania; zapobiegania oszustwom podatkowym, uchylaniu się od opodatkowania, agresywnemu planowaniu podatkowemu i podwójnemu nieopodatkowaniu oraz zwalczania tych zjawisk; zapobiegania niepotrzebnym obciążeniom administracyjnym dla obywateli i przedsiębiorstw

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 15.2.2019, s. 118.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 10 maja 2021 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja 2021 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1286/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program działań na rzecz poprawy skuteczności systemów podatkowych w Unii Europejskiej na okres 2014–2020 (Fiscalis 2020) i uchylające decyzję nr 1482/2007/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 25).

w przypadku transakcji transgranicznych i zmniejszania tych obciążeń; wspierania bardziej sprawiedliwych i bardziej efektywnych systemów podatkowych; osiągnięcia pełnego potencjału rynku wewnętrznego i promowania uczciwej konkurencji w Unii; wspierania wspólnego podejścia Unii na forach międzynarodowych; wspierania budowania potencjału administracyjnych organów podatkowych, w tym poprzez modernizację technik sprawozdawczości i kontroli; a także wspierania szkoleń dla pracowników organów podatkowych w tym zakresie.

- (4) W niniejszym rozporządzeniu określono pulę środków finansowych na Program, która podczas rocznej procedury budżetowej ma stanowić dla Parlamentu Europejskiego i Rady główną kwotę odniesienia w rozumieniu pkt 18 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 16 grudnia 2020 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych ⁽⁴⁾.
- (5) W celu wsparcia procesu przystępowania państw trzecich i stowarzyszania tych państw w Programie powinny móc uczestniczyć państwa przystępujące i państwa kandydujące, a także potencjalni kandydaci i państwa partnerskie objęte europejską polityką sąsiedztwa, w przypadku gdy spełnione są określone warunki. Mogą w nim również uczestniczyć inne państwa trzecie zgodnie z warunkami ustanowionymi w szczegółowych umowach zawartych pomiędzy Unią a tymi państwami dotyczących ich uczestnictwa we wszelkich programach Unii.
- (6) Do niniejszego Programu stosuje się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽⁵⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem finansowym”). Rozporządzenie finansowe określa zasady wykonania budżetu Unii, w tym zasady dotyczące dotacji, nagród, zamówień, zarządzania pośredniego, instrumentów finansowych, gwarancji budżetowych, pomocy finansowej oraz zwrotu kosztów poniesionych przez ekspertów zewnętrznych.
- (7) Działania w ramach programu Fiscalis 2020 okazały się adekwatne i dlatego powinny zostać utrzymane. W celu uproszczenia i zwiększenia elastyczności w wykonywaniu Programu, a tym samym lepszej realizacji jego celów, działania powinny zostać zdefiniowane wyłącznie w odniesieniu do ogólnych kategorii, wraz z podaniem wykazu przykładów konkretnych działań, takich jak spotkania i podobne wydarzenia ad hoc, w tym, w stosownych przypadkach, obecność w urzędach administracyjnych i udział w postępowaniach administracyjnych, ustrukturyzowana współpraca oparta na projektach, w tym, w stosownych przypadkach, wspólne kontrole, a także budowanie potencjału w zakresie IT, w tym, w stosownych przypadkach, dostęp organów podatkowych do połączonych rejestrów. W stosownych przypadkach działania powinny mieć również na celu zajęcie się tematami priorytetowymi, aby zrealizować cele Programu. Poprzez współpracę i budowanie potencjału Program powinien także promować i wspierać rozpowszechnianie innowacji i zwiększanie ich efektu dźwigni w celu dalszej poprawy zdolności do realizacji głównych priorytetów opodatkowania.
- (8) Ze względu na coraz większą mobilność podatników, liczbę transakcji transgranicznych, umiędzynarodowienie instrumentów finansowych i związane z tym zwiększone ryzyko oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i agresywnego planowania podatkowego, które to zjawiska wykraczają daleko poza granice Unii, w interesie Unii lub państw członkowskich mogłoby leżeć dostosowanie lub rozszerzenie europejskich systemów elektronicznych na potrzeby współpracy z państwami trzecimi niestowarzyszonymi z Programem oraz współpracy z organizacjami międzynarodowymi. W szczególności takie dostosowanie lub rozszerzenie pozwoliłoby uniknąć obciążenia administracyjnego i kosztów wynikających z opracowywania i eksploatacji dwóch podobnych systemów elektronicznych służących do unijnej i międzynarodowej wymiany informacji. W związku z tym, jeżeli jest to należycie uzasadnione takim interesem, takie dostosowanie lub rozszerzenie powinno kwalifikować się do finansowania w ramach Programu.
- (9) Biorąc pod uwagę znaczenie globalizacji i znaczenie zwalczania oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i agresywnego planowania podatkowego, w Programie powinna być przewidziana możliwość zaangażowania ekspertów zewnętrznych w rozumieniu art. 238 rozporządzenia finansowego. Tacy eksperci zewnętrzni powinni być przedstawicielami głównie organów rządowych, w tym organów rządowych niestowarzyszonych państw trzecich, w tym krajów najsłabiej rozwiniętych, oraz przedstawicielami organizacji międzynarodowych, podmiotów gospodarczych, podatników i społeczeństwa obywatelskiego. W związku z tym przez kraje najsłabiej rozwinięte należy rozumieć państwa trzecie lub terytoria spoza UE kwalifikujące się do otrzymania oficjalnej pomocy rozwojowej

⁽⁴⁾ Dz.U. L 4331 z 22.12.2020, s. 28.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

zgodnie z odpowiednim wykazem, który został publicznie udostępniony przez Komitet Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju i jest oparty na definicji krajów najsłabiej rozwiniętych Organizacji Narodów Zjednoczonych. Wybór ekspertów do grup eksperckich powinien opierać się na decyzji Komisji z dnia 30 maja 2016 r. ustanawiającej horyzontalne zasady tworzenia i funkcjonowania grup eksperckich Komisji. W przypadku ekspertów powołanych do działania we własnym imieniu i działających niezależnie w interesie publicznym, Komisja powinna zapewnić, aby eksperci ci byli bezstronni, nie znajdowali się w ewentualnym konflikcie interesów w związku z pełnionymi przez nich obowiązkami zawodowymi oraz aby informacje o ich wyborze i uczestnictwie w grupie były publicznie dostępne.

- (10) Zgodnie z zobowiązaniem Komisji do zapewnienia spójności i uproszczenia programów finansowania, podjętym w komunikacie z dnia 19 października 2010 r. w sprawie przeglądu budżetu UE, w przypadku gdy działania przewidziane w ramach Programu prowadzą do osiągnięcia celów, które są wspólne dla różnych instrumentów finansowania, zasoby powinny być współdzielone z innymi unijnymi instrumentami finansowania, z wyłączeniem podwójnego finansowania. Działania w ramach Programu powinny zapewniać spójność w wykorzystaniu zasobów unijnych wspierających politykę podatkową i organy podatkowe.
- (11) Mając na względzie racjonalność pod względem kosztów Program powinien wykorzystywać możliwe synergie z innymi środkami Unii w powiązanych dziedzinach, takimi jak program „Cła” ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/444 ⁽⁶⁾, Unijny program zwalczania nadużyć finansowych ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/785 ⁽⁷⁾, Program na rzecz jednolitego rynku ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/690 ⁽⁸⁾, Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 ⁽⁹⁾ oraz Instrument Wsparcia Technicznego ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/240 ⁽¹⁰⁾.
- (12) Największą część budżetu w ramach Programu mają pochłonąć działania w zakresie budowania potencjału w dziedzinie technologii informacyjnej (IT). W związku z tym przepisy szczególne powinny określać i wprowadzać rozróżnienie między wspólnymi i krajowymi komponentami europejskich systemów elektronicznych. Ponadto należy jasno zdefiniować zakres działań i obowiązków Komisji i państw członkowskich. W miarę możliwości należy zapewnić interoperacyjność między wspólnymi i krajowymi komponentami europejskich systemów elektronicznych oraz synergie z innymi elektronicznymi systemami odpowiednich programów Unii.
- (13) Obecnie nie ma wymogu sporządzania wieloletniego planu strategicznego w dziedzinie opodatkowania w celu stworzenia spójnego i interoperacyjnego środowiska elektronicznego na potrzeby opodatkowania w Unii. Aby zapewnić spójność i koordynację działań w zakresie budowania potencjału w dziedzinie IT, Program powinien przewidywać wymóg sporządzania takiego planu, będącego narzędziem planowania, które powinno być zgodne z zobowiązaniami wynikającymi z odpowiednich aktów prawnych Unii i nie powinno wykraczać poza te zobowiązania.
- (14) Niniejsze rozporządzenie powinno być wdrażane za pomocą programów prac. Z uwagi na średnio- i długoterminowy charakter realizowanych celów i w oparciu o doświadczenia zdobyte z biegiem czasu programy prac powinny być tak skonstruowane, by mogły obejmować kilka lat. Przejście z rocznych programów prac na programy wieloletnie, które powinny obejmować okres nieprzekraczający trzech lat, zmniejszyłoby obciążenie administracyjne zarówno dla Komisji, jak i państw członkowskich.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/444 z dnia 11 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia programu „Cła” na rzecz współpracy w dziedzinie cel oraz uchylecia rozporządzenia (UE) nr 1294/2013 (Dz.U. L 87 z 15.3.2021, s. 1).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/785 z dnia 29 kwietnia 2021 r. ustanawiające Unijny program zwalczania nadużyć finansowych i uchylające rozporządzenie (UE) nr 250/2014 (Dz.U. L 172 z 17.5.2021, s. 110).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/690 z dnia 28 kwietnia 2021 r. ustanawiające program na rzecz rynku wewnętrznego, konkurencyjności przedsiębiorstw, w tym małych i średnich przedsiębiorstw, dziedziny roślin, zwierząt, żywności i paszy, oraz statystyk europejskich (Program na rzecz jednolitego rynku) oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 99/2013, (UE) nr 1287/2013, (UE) nr 254/2014, (UE) nr 652/2014 (Dz.U. L 153 z 3.5.2021, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiające Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz.U. L 57 z 18.2.2021, s. 17).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/240 z dnia 10 lutego 2021 r. ustanawiające Instrument Wsparcia Technicznego (Dz.U. L 57 z 18.2.2021, s. 1).

- (15) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹¹⁾.
- (16) Zgodnie z pkt 22 i 23 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹²⁾ niniejszy Program powinien być oceniany na podstawie informacji zgromadzonych zgodnie ze szczególnymi wymogami dotyczącymi monitorowania, przy czym należy unikać obciążeń administracyjnych, w szczególności dla państw członkowskich, a także nadmiernej regulacji. Wymogi te powinny, w stosownych przypadkach, obejmować mierzalne wskaźniki stanowiące podstawę oceny skutków programu w praktyce. Oceny śródkresowe i końcowe, które powinny zostać przeprowadzone nie później niż cztery lata po, odpowiednio, rozpoczęciu i zakończeniu realizacji Programu, powinny wnieść wkład w proces decyzyjny kolejnych wieloletnich ram finansowych. W ocenach śródkresowych i końcowych należy również uwzględnić pozostałe przeszkody utrudniające osiągnięcie celów Programu i przedstawić sugestie dotyczące najlepszych praktyk. Oprócz ocen śródkresowych i końcowych należy sporządzać, w ramach systemu sprawozdawczości dotyczącej realizacji, roczne sprawozdania z postępów w celu monitorowania postępów. Sprawozdania te powinny zawierać streszczenie zdobytych doświadczeń oraz, w stosownych przypadkach, napotkanych przeszkód, w kontekście działań realizowanych w ramach Programu, które miały miejsce w danym roku.
- (17) Komisja powinna regularnie organizować seminaria dla organów podatkowych, na których przedstawiciele państw członkowskich będący beneficjentami omawiają zagadnienia i proponują możliwe usprawnienia związane z celami Programu, w tym wymianę informacji między organami podatkowymi.
- (18) Aby we właściwy sposób reagować na zmiany w priorytetach polityki podatkowej, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do zmian w wykazie wskaźników służących mierzeniu stopnia realizacji celów szczegółowych Programu oraz uzupełnienia niniejszego rozporządzenia o uregulowania dotyczące ustanowienia ram monitorowania i oceny. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (19) Zgodnie z rozporządzeniem finansowym” rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹³⁾, rozporządzeniami Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽¹⁴⁾, (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽¹⁵⁾ i (UE) 2017/1939 ⁽¹⁶⁾ interesy finansowe Unii należy chronić za pomocą proporcjonalnych środków, w tym środków w zakresie zapobiegania nieprawidłowościom – w tym nadużyciom finansowym – ich wykrywania, korygowania i prowadzenia w ich sprawie postępowań, odzyskiwania środków utraconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładania kar administracyjnych. W szczególności, zgodnie z rozporządzeniami (Euratom, WE) nr 2185/96 i (UE, Euratom) nr 883/2013, Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) jest uprawniony do prowadzenia dochodzeń administracyjnych, w tym kontroli na miejscu i inspekcji, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycia finansowe, korupcja lub wszelka inna nielegalna działalność na szkodę interesów finansowych Unii. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) 2017/1939

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽¹²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1).

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

⁽¹⁶⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażające wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz.U. L 283 z 31.10.2017, s. 1).

Prokuratura Europejska (EPPO) jest uprawniona do prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wnoszenia i popierania oskarżeń w sprawie przestępstw naruszających interesy finansowe Unii, jak przewidziano w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371⁽¹⁷⁾. Zgodnie z rozporządzeniem finansowym każda osoba lub podmiot, które otrzymują środki finansowe Unii, mają w pełni współpracować ochrony interesów finansowych Unii, przyznać Komisji, OLAF, Trybunałowi Obrachunkowemu oraz, w przypadku państw członkowskich, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy na podstawie rozporządzenia (UE) 2017/1939, EPPO, niezbędne prawa i dostęp, a także zapewniać, aby wszelkie osoby trzecie uczestniczące w wykonywaniu środków finansowych Unii przyznały tym organom równoważne prawa..

- (20) Państwa trzecie będące członkami Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) mogą uczestniczyć w programach Unii w ramach współpracy ustanowionej na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym⁽¹⁸⁾, które przewiduje realizację programów na podstawie decyzji wydanej na mocy tego porozumienia. Państwa trzecie mogą również uczestniczyć w tych programach na podstawie innych instrumentów prawnych. W niniejszym rozporządzeniu należy wprowadzić przepis szczególnie zobowiązujący państwa trzecie do przyznania właściwemu urzędnikowi zatwierdzającemu, OLAF oraz Trybunałowi Obrachunkowemu praw i dostępu niezbędnych do wykonywania w pełni ich odpowiednich kompetencji.
- (21) Do niniejszego rozporządzenia zastosowanie mają horyzontalne zasady finansowe przyjęte przez Parlament Europejski i Radę na podstawie art. 322 TFUE. Zasady te zostały ustanowione w rozporządzeniu finansowym i określają w szczególności procedurę uchwalania i wykonywania budżetu w drodze dotacji, zamówień, nagród i wykonania pośredniego oraz przewidują kontrolę odpowiedzialności podmiotów upoważnionych do działań finansowych. Zasady przyjęte na podstawie art. 322 TFUE obejmują także ogólny system warunkowości służący ochronie budżetu Unii.
- (22) Rodzaje finansowania i metody wykonania na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny być wybierane na podstawie ich możliwości osiągnięcia celów szczegółowych działań i zapewnienia rezultatów, z uwzględnieniem w szczególności kosztów kontroli, obciążenia administracyjnego oraz spodziewanego ryzyka nieprzestrzegania przepisów. Przy tym wyborze pod uwagę należy wziąć korzystanie z płatności ryczałtowych, finansowanie według stawek zryczałtowanych i koszty jednostkowe, a także finansowanie niepowiązane z kosztami, o którym mowa w art. 125 ust. 1 rozporządzenia finansowego. Koszty kwalifikowalne powinny być określone w zależności od charakteru działań kwalifikowalnych. Zasadnicze znaczenie ma pokrycie kosztów podróży, zakwaterowania i pobytu uczestników spotkań i wydarzeń ad hoc oraz pokrycie kosztów związanych z organizacją wydarzeń tak, by zapewnić udział ekspertów krajowych i organów podatkowych we wspólnych działaniach.
- (23) Zgodnie z art. 193 ust. 2 rozporządzenia finansowego, dotacji można udzielić na działanie, które już się rozpoczęło, pod warunkiem że wnioskodawca może wykazać potrzebę rozpoczęcia działania przed podpisaniem umowy o udzielenie dotacji. Jednakże koszty poniesione przed dniem przedłożenia wniosku o udzielenie dotacji nie są kwalifikowalne, z wyjątkiem należycie uzasadnionych sytuacji wyjątkowych. Aby uniknąć wszelkich zakłóceń w udzieleniu unijnego wsparcia, które mogłyby zaszkodzić interesom Unii, należy przewidzieć możliwość, by w decyzji w sprawie finansowania – w ograniczonym okresie na początku wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027 i wyłącznie w należycie uzasadnionych przypadkach – dopuścić kwalifikowalność działań i kosztów od początku roku budżetowego 2021, nawet jeżeli działania te zostały zrealizowane, a koszty poniesione przed przedłożeniem wniosku o udzielenie dotacji.
- (24) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, o której mowa w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (25) Należy zatem uchylić rozporządzenie (UE) nr 1286/2013.
- (26) Aby zapewnić ciągłość udzielania wsparcia w odpowiednim obszarze polityki oraz umożliwić rozpoczęcie wdrażania od początku obowiązywania wieloletnich ram finansowych na lata 2021–2027, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w trybie pilnym i być stosowane z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2021 r.,

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. L 198 z 28.7.2017, s. 29).

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia program „Fiscalis” na rzecz współpracy w dziedzinie opodatkowania (zwany dalej „Programem”) na okres od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2027 r.

Niniejsze rozporządzenie określa cele Programu, jego budżet na okres 2021–2027, formy finansowania unijnego oraz zasady dotyczące przyznawania takiego finansowania.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „opodatkowanie” oznacza kwestie – w tym projektowanie, administrację oraz egzekucję i zapewnienie przestrzegania przepisów – związane z następującymi podatkami i cłami:
 - a) podatek od wartości dodanej przewidziany w dyrektywie Rady 2006/112/WE ⁽¹⁹⁾;
 - b) podatki akcyzowe od alkoholu przewidziane w dyrektywie Rady 92/83/EWG ⁽²⁰⁾;
 - c) podatki akcyzowe od wyrobów tytoniowych przewidziane w dyrektywie Rady 2011/64/UE ⁽²¹⁾;
 - d) podatki od produktów energetycznych i energii elektrycznej przewidziane w dyrektywie Rady 2003/96/WE ⁽²²⁾;
 - e) inne podatki i cła, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2010/24/UE ⁽²³⁾, w zakresie, w jakim są one istotne z punktu widzenia rynku wewnętrznego i współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi;
- 2) „organy podatkowe” oznaczają organy publiczne i inne podmioty odpowiedzialne za opodatkowanie lub za działania związane z podatkami;
- 3) „europejskie systemy elektroniczne” oznaczają systemy elektroniczne niezbędne do celów opodatkowania i do wykonywania zadań organów podatkowych.

Artykuł 3

Cele Programu

1. Cele ogólne Programu obejmują wspieranie organów podatkowych i opodatkowania w celu poprawy funkcjonowania rynku wewnętrznego, promowanie konkurencyjności Unii i uczciwej konkurencji w Unii, ochronę interesów finansowych i gospodarczych Unii i jej państw członkowskich, w tym ochronę tych interesów przed oszustwami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania i unikaniem opodatkowania, oraz poprawę poboru podatków.

⁽¹⁹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

⁽²⁰⁾ Dyrektywa Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316 z 31.10.1992, s. 21).

⁽²¹⁾ Dyrektywa Rady 2011/64/UE z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 176 z 5.7.2011, s. 24).

⁽²²⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51).

⁽²³⁾ Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1).

2. Cele szczegółowe Programu obejmują wspieranie polityki podatkowej i wdrażania unijnego prawa dotyczącego opodatkowania, promowanie współpracy między organami podatkowymi, w tym wymiany informacji podatkowych, oraz wspieranie budowania potencjału administracyjnego, w tym w zakresie kompetencji ludzkich oraz opracowania i eksploatacji europejskich systemów elektronicznych.

Artykuł 4

Budżet

1. Pula środków finansowych na realizację Programu na okres 2021–2027 wynosi 269 000 000 EUR według cen bieżących.
2. Z kwoty, o której mowa w ust. 1, można również pokrywać wydatki na przygotowanie, monitorowanie, kontrolę, audyt, ocenę i inne działania związane z zarządzaniem Programem oraz na ocenę realizacji jego celów. Ponadto z kwoty tej można pokrywać wydatki związane z badaniami, spotkaniami ekspertów, działaniami informacyjnymi i komunikacyjnymi, w zakresie, w jakim są one związane z celami Programu, jak również wydatki związane z sieciami informatycznymi, które kładą nacisk na przetwarzanie i wymianę informacji, łącznie z narzędziami informatycznymi dla przedsiębiorstw oraz z innego rodzaju pomocą techniczną i administracyjną niezbędną w związku z zarządzaniem Programem.

Artykuł 5

Państwa trzecie stowarzyszone z Programem

W Programie mogą uczestniczyć następujące państwa trzecie:

- a) państwa przystępujące, państwa kandydujące i potencjalni kandydaci, zgodnie z ogólnymi zasadami i ogólnymi warunkami uczestnictwa tych państw w programach Unii, ustanowionymi w odpowiednich umowach ramowych i decyzjach rad stowarzyszenia lub w podobnych porozumieniach oraz zgodnie ze szczegółowymi warunkami ustanowionymi w porozumieniach między Unią a tymi państwami;
- b) państwa objęte europejską polityką sąsiedztwa, zgodnie z ogólnymi zasadami i ogólnymi warunkami uczestnictwa tych państw w programach Unii, ustanowionymi w odpowiednich umowach ramowych i decyzjach rad stowarzyszenia lub w podobnych porozumieniach oraz zgodnie ze szczegółowymi warunkami ustanowionymi w porozumieniach między Unią a tymi państwami, pod warunkiem że państwa te osiągnęły dostateczny poziom zbliżenia właściwego prawodawstwa i metod administracyjnych do prawodawstwa i metod Unii;
- c) inne państwa trzecie, zgodnie z warunkami ustanowionymi w szczegółowej umowie obejmującej uczestnictwo danego państwa trzeciego w programie Unii, pod warunkiem że umowa ta:
 - (i) zapewnia sprawiedliwą równowagę w odniesieniu do wkładów i korzyści państwa trzeciego uczestniczącego w programach Unii;
 - (ii) określa warunki uczestnictwa w programach, w tym sposób obliczania wkładów finansowych do poszczególnych programów, i związane z tymi programami koszty administracyjne;
 - (iii) nie przyznaje państwu trzeciemu jakichkolwiek uprawnień decyzyjnych w odniesieniu do Programu;
 - (iv) gwarantuje prawa Unii do zapewnienia należytego zarządzania finansami i ochrony jej interesów finansowych.

Wkłady, o których mowa w akapicie pierwszym lit. c) ppkt (ii), stanowią dochody przeznaczone na określony cel zgodnie z art. 21 ust. 5 rozporządzenia finansowego.

Artykuł 6

Wykonanie i formy finansowania unijnego

1. Program jest wykonywany w ramach zarządzania bezpośredniego zgodnie z rozporządzeniem finansowym.

2. Program może zapewniać finansowanie w dowolnej z form przewidzianych w rozporządzeniu finansowym, w szczególności w postaci dotacji, nagród, zamówień oraz zwrotu wydatków na podróże i kosztów pobytu ponoszonych przez ekspertów zewnętrznych.

ROZDZIAŁ II

Kwalifikowalność

Artykuł 7

Działania kwalifikowalne

1. Do finansowania kwalifikują się wyłącznie działania podjęte dla zrealizowania celów określonych w art. 3.
2. Działania, o których mowa w ust. 1, obejmują:
 - a) spotkania i podobne wydarzenia *ad hoc*;
 - b) ustrukturyzowaną współpracę opartą na projektach;
 - c) działania w zakresie budowania potencjału w dziedzinie IT, w szczególności w zakresie opracowywania i eksploatacji europejskich systemów elektronicznych;
 - d) działania w zakresie budowania kompetencji ludzkich i budowania potencjału w innym zakresie;
 - e) działania wspierające i inne działania, w tym:
 - (i) przygotowywanie badań i innych stosownych materiałów pisemnych;
 - (ii) działania innowacyjne, w szczególności inicjatywy odnoszące się do weryfikacji poprawności projektów, do projektów pilotażowych i do tworzenia prototypów;
 - (iii) wspólnie opracowywane działania komunikacyjne;
 - (iv) inne stosowne działania przewidziane w programach prac, o których mowa w art. 13, które są niezbędne do osiągnięcia celów określonych w art. 3 lub służą wspieraniu tych celów.

Załącznik I zawiera niewyczerpujący wykaz możliwych form stosownych działań, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i d).

Załącznik III zawiera niewyczerpujący wykaz priorytetowych tematów działań.
3. Działania polegające na opracowywaniu i eksploatacji dostosowania lub rozszerzenia wspólnych komponentów europejskich systemów elektronicznych na potrzeby współpracy z państwami trzecimi niestowarzyszonymi z Programem lub współpracy z organizacjami międzynarodowymi kwalifikują się do finansowania, jeżeli leżą w interesie Unii lub państw członkowskich. Komisja wprowadza niezbędne ustalenia administracyjne, które mogą przewidywać wkład finansowy zainteresowanych osób trzecich na rzecz tych działań.
4. W przypadku gdy działanie w zakresie budowania potencjału w dziedzinie IT, o którym mowa w ust. 2 akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu, dotyczy opracowania i eksploatacji europejskiego systemu elektronicznego, do finansowania w ramach Programu kwalifikują się tylko koszty związane z obowiązkami powierzonymi Komisji na mocy art. 11 ust. 2. Państwa członkowskie ponoszą koszty związane z obowiązkami powierzonymi im na mocy art. 11 ust. 3.

Artykuł 8

Udział ekspertów zewnętrznych

1. Jeżeli jest to korzystne dla realizacji działania służącego osiągnięciu celów Programu określonych w art. 3, w działaniu takim mogą uczestniczyć – w charakterze ekspertów zewnętrznych – przedstawiciele organów rządowych, w tym organów z państw trzecich niestowarzyszonych z Programem, w tym z krajów najslabiej rozwiniętych, a także, w stosownych przypadkach, przedstawiciele organizacji międzynarodowych i innych właściwych organizacji, przedstawiciele podmiotów gospodarczych, przedstawiciele organizacji reprezentujących podmioty gospodarcze oraz przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego.

2. Koszty poniesione przez ekspertów zewnętrznych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, kwalifikują się do zwrotu w ramach Programu zgodnie z art. 238 rozporządzenia finansowego.
3. Ekspertów zewnętrznych, o których mowa w ust. 1, wybiera Komisja, w tym spośród ekspertów zaproponowanych przez państwa członkowskie, na podstawie ich umiejętności, doświadczenia i wiedzy odpowiednich dla danego działania, na zasadzie ad hoc, w zależności od potrzeb.

Komisja ocenia, między innymi, bezstronność tych ekspertów zewnętrznych oraz czy nie występuje konflikt interesów w związku z pełnionymi przez nich obowiązkami zawodowymi.

ROZDZIAŁ III

Dotacje

Artykuł 9

Udzielanie dotacji, komplementarność i finansowanie łączone

1. Dotacji w ramach Programu udziela się i zarządza się nimi zgodnie z tytułem VIII rozporządzenia finansowego.
2. Działanie, które otrzymało wkład z innego programu Unii, może również otrzymać wkład z Programu, pod warunkiem że poszczególne wkłady nie pokrywają tych samych kosztów. Przepisy regulujące każdy z programów Unii wnoszących wkład mają zastosowanie do odpowiedniego wkładu do działania. Finansowanie skumulowane nie może przekraczać łącznych kosztów kwalifikowalnych działania, a wsparcie w ramach poszczególnych programów Unii może być obliczane na zasadzie proporcjonalnej zgodnie z dokumentami określającymi warunki udzielania wsparcia.
3. Zgodnie z art. 195 akapit pierwszy lit. f) rozporządzenia finansowego dotacje mogą być udzielane bez zaproszenia do składania wniosków, w przypadku gdy kwalifikujące się podmioty są organami podatkowymi państw członkowskich oraz państw trzecich stowarzyszonych z Programem, o których mowa w art. 5 niniejszego rozporządzenia, o ile warunki określone w art. 5 niniejszego rozporządzenia są spełnione.
4. Zgodnie z art. 193 ust. 2 akapit drugi lit. a) rozporządzenia finansowego, w należycie uzasadnionych przypadkach określonych w decyzji w sprawie finansowania i przez ograniczony okres, działania wspierane na podstawie niniejszego rozporządzenia oraz stosowne koszty bazowe można uznać za kwalifikowalne od dnia 1 stycznia 2021 r., nawet jeżeli działania te zostały zrealizowane, a koszty poniesione przed przedłożeniem wniosku o udzielenie dotacji.

Artykuł 10

Stopa współfinansowania

1. W drodze odstępstwa od art. 190 rozporządzenia finansowego w ramach Programu można finansować do 100 % kosztów kwalifikowalnych danego działania.
2. W przypadku gdy działania wymagają udzielenia dotacji, mającą zastosowanie stopę współfinansowania określa się w wieloletnich programach prac, o których mowa w art. 13.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy szczególne dotyczące działań w zakresie budowania potencjału w dziedzinie technologii informacyjnej

Artykuł 11

Obowiązki

1. Komisja i państwa członkowskie wspólnie zapewniają opracowanie i eksploatację europejskich systemów elektronicznych wymienionych w wieloletnim planie strategicznym w dziedzinie opodatkowania, o którym mowa w art. 12 (zwanym dalej „MASP-T”), w tym zaprojektowanie, specyfikację, przeprowadzenie testów zgodności, wdrożenie, utrzymanie, rozwój, bezpieczeństwo, zapewnienie jakości i kontrolę jakości tych systemów.
2. Komisja zapewnia w szczególności:
 - a) opracowanie i eksploatację wspólnych komponentów ustanowionych na podstawie MASP-T;
 - b) ogólną koordynację opracowania i eksploatacji europejskich systemów elektronicznych z myślą o ich operacyjności, wzajemnych połączeniach i ciągłym doskonaleniu oraz ich zsynchronizowanym wdrożeniu;
 - c) koordynację europejskich systemów elektronicznych na poziomie Unii w celu ich promowania i wdrażania na poziomie krajowym;
 - d) koordynację opracowania i eksploatacji europejskich systemów elektronicznych w zakresie ich interakcji z osobami trzecimi, z wyjątkiem działań mających na celu spełnienie wymogów krajowych;
 - e) koordynację europejskich systemów elektronicznych z innymi stosownymi działaniami na poziomie Unii dotyczącymi administracji elektronicznej.
3. Każde państwo członkowskie zapewnia w szczególności:
 - a) opracowanie i eksploatację krajowych komponentów ustanowionych na podstawie MASP-T;
 - b) koordynację opracowania i eksploatacji krajowych komponentów europejskich systemów elektronicznych na poziomie krajowym;
 - c) koordynację europejskich systemów elektronicznych z innymi stosownymi działaniami na poziomie krajowym dotyczącymi administracji elektronicznej;
 - d) regularne dostarczanie Komisji informacji o środkach podjętych w celu umożliwienia swoim organom i podmiotom gospodarczym pełnego wykorzystania europejskich systemów elektronicznych;
 - e) wdrażanie europejskich systemów elektronicznych na poziomie krajowym.

Artykuł 12

Wieloletni plan strategiczny w dziedzinie opodatkowania

1. Komisja i państwa członkowskie sporządzają wieloletni plan strategiczny w dziedzinie opodatkowania (MASP-T) i aktualizują go. MASP-T musi być dostosowany do odpowiednich aktów prawnych Unii. W MASP-T wymienia się wszystkie zadania, które są istotne dla opracowywania i eksploatacji europejskich systemów elektronicznych oraz klasyfikuje się każdy europejski system elektroniczny lub część takiego europejskiego systemu elektronicznego jako:
 - a) komponent wspólny, to jest komponent europejskich systemów elektronicznych opracowany na poziomie Unii, który jest dostępny dla wszystkich państw członkowskich, lub uznany przez Komisję za wspólny ze względu na efektywność, bezpieczeństwo i racjonalizację;
 - b) komponent krajowy, to jest komponent europejskich systemów elektronicznych opracowany na poziomie krajowym i dostępny w państwie członkowskim, w którym taki komponent stworzono lub które przyczyniło się do jego wspólnego stworzenia; lub
 - c) połączenie komponentów, o których mowa w lit. a) i b).

2. MASP-T obejmuje także działania innowacyjne i pilotażowe, jak również pomocnicze metody i narzędzia związane z europejskimi systemami elektronicznymi.
3. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o zakończeniu realizacji każdego z zadań powierzonych im w ramach MASP-T. Składają one również Komisji regularne sprawozdania z postępów w realizacji swoich zadań.
4. Najpóźniej do dnia 31 marca każdego roku państwa członkowskie złożą Komisji roczne sprawozdania z postępów w realizacji MASP-T w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia poprzedniego roku. Te sprawozdania roczne sporządza się przy użyciu wcześniej ustalonego formatu.
5. Najpóźniej do dnia 31 października każdego roku Komisja sporządza, na podstawie rocznych sprawozdań, o których mowa w ust. 4, sprawozdanie zbiorcze oceniające postępy Komisji i państw członkowskich w realizacji MASP-T i podaje to sprawozdanie do wiadomości publicznej.

ROZDZIAŁ V

Programowanie, monitorowanie, ocena i kontrola

Artykuł 13

Program prac

1. Program jest realizowany w drodze wieloletnich programów prac, o których mowa w art. 110 ust. 2 rozporządzenia finansowego.
2. Wieloletnie programy prac są przyjmowane przez Komisję w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 18 ust. 2.

Artykuł 14

Monitorowanie i sprawozdawczość

1. Wskaźniki na potrzeby sprawozdawczości dotyczącej postępów Programu w realizacji celów szczegółowych określonych w art. 3 ust. 2 określa załącznik II.
2. Aby zapewnić skuteczną ocenę postępów w realizacji celów Programu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 17 zmieniających załącznik II w celu zmiany lub uzupełnienia wskaźników, jeżeli zostanie to uznane za konieczne, oraz uzupełnienia niniejszego rozporządzenia o uregulowania dotyczące ustanowienia ram monitorowania i oceny.
3. System sprawozdawczości dotyczącej realizacji celów zapewnia efektywne, skuteczne i terminowe gromadzenie danych na potrzeby monitorowania realizacji i rezultatów Programu. W tym celu na odbiorców środków finansowych Unii nakłada się proporcjonalne wymagania dotyczące sprawozdawczości.

Artykuł 15

Ocena

1. Oceny Programu przeprowadza się w sposób pozwalający na terminowe uwzględnienie ich wyników w procesie decyzyjnym. Oceny są udostępniane publicznie przez Komisję.
2. Śródkresowa ocena Programu jest przeprowadzana przez Komisję z chwilą, gdy dostępne są wystarczające informacje na temat realizacji Programu, nie później jednak niż cztery lata od rozpoczęcia jego realizacji.

3. Po zakończeniu realizacji Programu, nie później jednak niż cztery lata po upływie okresu, o którym mowa w art. 1, Komisja przeprowadza ocenę końcową Programu.
4. Komisja przekazuje wnioski z oceny śródkresowej i końcowej, w tym własne komentarze, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów.

Artykuł 16

Ochrona interesów finansowych Unii

W przypadku gdy państwo trzecie uczestniczy w Programie na podstawie decyzji przyjętej na mocy umowy międzynarodowej lub na podstawie jakiegokolwiek innego instrumentu prawnego, przyznaje ono właściwemu urzędnikowi zatwierdzającemu, OLAF i Trybunałowi Obrachunkowemu niezbędne prawa i dostęp, umożliwiające tym podmiotom wykonywanie w pełni ich odpowiednich kompetencji. W przypadku OLAF takie prawa obejmują prawo do prowadzenia dochodzeń, w tym kontroli na miejscu i inspekcji, przewidzianych w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013.

ROZDZIAŁ VI

Wykonywanie przekazanych uprawnień i procedura komitetowa

Artykuł 17

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 14 ust. 2, powierza się Komisji do dnia 31 grudnia 2028 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 14 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie z art. 14 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 18

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera komitet zwany „Komitetem ds. Programu Fiscalis”. Komitet jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ VII

Informacja, komunikacja i upublicznianie

Artykuł 19

Informacja, komunikacja i upublicznianie

1. Odbiorcy finansowania unijnego podają informacje o pochodzeniu tych środków oraz zapewniają eksponowanie finansowania unijnego, w szczególności podczas promowania działań i ich rezultatów, poprzez dostarczanie spójnych, skutecznych i proporcjonalnych ukierunkowanych informacji przeznaczonych dla różnych grup odbiorców, w tym dla mediów i opinii publicznej.
2. Komisja prowadzi działania informacyjne i komunikacyjne związane z Programem oraz realizowanymi w jego ramach działaniami i uzyskanymi rezultatami. Zasoby finansowe przydzielone na Program przyczyniają się również do komunikacji instytucjonalnej na temat priorytetów politycznych Unii, w zakresie, w jakim priorytety te są związane z celami, o których mowa w art. 3.

ROZDZIAŁ VIII

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 20

Uchylenie

Rozporządzenie (UE) nr 1286/2013 traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2021 r.

Artykuł 21

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na kontynuację ani na modyfikację działań rozpoczętych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1286/2013, które nadal stosuje się do tych działań aż do ich zamknięcia.
2. Z puli środków finansowych przeznaczonych na Program pokrywane mogą być również wydatki na pomoc techniczną i administracyjną w celu zapewnienia przejścia między Programem a środkami przyjętymi na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1286/2013.
3. W razie potrzeby w budżecie Unii obejmującym okres po 2027 r. mogą zostać zapisane środki na pokrycie wydatków przewidzianych w art. 4 ust. 2, aby umożliwić zarządzanie działaniami, które nie zostaną zakończone przed dniem 31 grudnia 2027 r.

Artykuł 22

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2021 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
D.M. SASSOLI
Przewodniczący

W imieniu Rady
A.P. ZACARIAS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

NIEWYCZERPUJĄCY WYKAZ MOŻLIWYCH FORM DZIAŁAŃ, O KTÓRYCH MOWA W ART. 7 UST. 2 AKAPIT PIERWSZY LIT. A), B) I D)

Działania, o których mowa w art. 7 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), b) i d), mogą przyjąć między innymi następujące formy:

- 1) w przypadku spotkań i podobnych wydarzeń *ad hoc*:
 - seminaria i warsztaty, w których biorą udział zasadniczo uczestnicy ze wszystkich państw uczestniczących, w czasie których odbywają się prezentacje oraz aktywne dyskusje i zajęcia z udziałem uczestników dotyczące danego tematu,
 - wizyty robocze organizowane w celu umożliwienia urzędnikom nabywania lub pogłębiania wiedzy eksperckiej lub wiadomości z zakresu polityki podatkowej,
 - obecność w urzędach administracji oraz udział w postępowaniach administracyjnych;
- 2) w przypadku ustrukturyzowanej współpracy opartej na projektach:
 - grupy projektowe, składające się zasadniczo z przedstawicieli niewielkiej liczby państw uczestniczących, funkcjonujące w ograniczonym czasie w celu realizacji wcześniej wytyczonego celu i uzyskania ściśle określonego rezultatu, łącznie z koordynacją lub analizami porównawczymi,
 - grupy zadaniowe stanowiąca ustrukturyzowaną formę współpracy o charakterze stałym lub tymczasowym, gromadzące wiedzę ekspercką w celu wykonywania zadań w konkretnych dziedzinach lub w celu prowadzenia działań operacyjnych, otrzymujące ewentualnie wsparcie w postaci usług współpracy online, pomocy administracyjnej oraz udogodnień w zakresie infrastruktury i wyposażenia,
 - kontrole wielostronne lub jednoczesne polegające na skoordynowanym sprawdzaniu sytuacji podatkowej jednego z powiązanych podatników lub większej ich liczby, które są organizowane przez co najmniej dwa państwa uczestniczące, w tym przez co najmniej dwa państwa członkowskie, mające wspólne lub uzupełniające się interesy,
 - wspólne kontrole polegające na prowadzeniu postępowań administracyjnych w sprawie sytuacji podatkowej jednego z powiązanych podatników lub większej ich liczby przez jeden zespół kontrolny składający się z co najmniej dwóch państw uczestniczących, w tym co najmniej dwóch państw członkowskich, mających wspólne lub uzupełniające się interesy,
 - wszelkie inne formy współpracy administracyjnej ustanowione rozporządzeniami Rady (UE) nr 904/2010 ⁽¹⁾ lub (UE) nr 389/2012 ⁽²⁾ lub dyrektywami Rady 2010/24/UE lub 2011/16/UE ⁽³⁾;
- 3) w przypadku działań w zakresie budowania kompetencji ludzkich i budowania potencjału w innym zakresie:
 - wspólne szkolenia lub rozwój e-uczenia się w celu wspierania niezbędnych umiejętności zawodowych i wiedzy związanych z dziedziną opodatkowania,
 - pomoc techniczna mająca na celu usprawnienie procedur administracyjnych, zwiększenie zdolności administracyjnych i poprawę funkcjonowania i operacji administracji podatkowych poprzez inicjowanie i wymianę dobrych praktyk.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 389/2012 z dnia 2 maja 2012 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków akcyzowych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 2073/2004 (Dz.U. L 121 z 8.5.2012, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

ZAŁĄCZNIK II

WSKAŹNIKI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 14 UST. 1

Na potrzeby sprawozdawczości dotyczącej postępów w realizacji celów szczegółowych Programu określonych w art. 3 ust. 2 używa się następujących wskaźników.

A. Budowanie potencjału (administracyjnego, ludzkiego i IT).

- 1) Wskaźnik stosowania i wdrażania unijnego prawa i polityki (liczba działań w ramach Programu zorganizowanych w kontekście stosowania i wdrażania unijnego prawa i polityki związanej z opodatkowaniem i liczba zaleceń wydanych w następstwie tych działań);
- 2) wskaźnik uczenia się (liczba zastosowanych modułów nauki; liczba przeszkolonych urzędników i ocena jakości przez uczestników);
- 3) dostępność europejskich systemów elektronicznych (wyrażona jako procent czasu);
- 4) dostępność wspólnej sieci łączności (wyrażona jako procent czasu);
- 5) wskaźnik uproszczonych procedur IT dla organów podatkowych i podmiotów gospodarczych (liczba zarejestrowanych podmiotów gospodarczych, liczba wniosków i liczba wyszukiwań w poszczególnych systemach elektronicznych finansowanych w ramach Programu).

B. Dzielenie się wiedzą i tworzenie sieci kontaktów.

- 6) Wskaźnik solidności współpracy (stopień uzyskanej sieci kontaktów, liczba spotkań osobistych oraz liczba grup współpracy online);
 - 7) wskaźnik najlepszych praktyk i wytycznych (liczba działań zorganizowanych w ramach Programu w tej dziedzinie oraz odsetek organów podatkowych, które skorzystały z praktyki roboczej/wytycznych opracowanych przy wsparciu z Programu).
-

ZAŁĄCZNIK III

**NIEWYCZERPUJĄCY WYKAZ MOŻLIWYCH TEMATÓW PRIORYTETOWYCH DZIAŁAŃ, O KTÓRYCH
MOWA W ART. 7**

Zgodnie z celami szczegółowymi i ogólnymi Programu, działania, o których mowa w art. 7, mogą koncentrować się, między innymi, na następujących tematach priorytetowych:

- 1) wspieranie wdrażania prawa Unii dotyczącego opodatkowania, w tym szkolenia pracowników w tym zakresie, oraz pomoc w określeniu możliwych sposobów usprawnienia współpracy administracyjnej między organami podatkowymi, w tym pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków;
 - 2) wspieranie skutecznej wymiany informacji, w tym wniosków grupowych, opracowywania standardowych formatów IT, dostępu organów podatkowych do informacji o beneficjentach rzeczywistych oraz poprawy wykorzystania otrzymanych informacji;
 - 3) wspieranie skutecznego funkcjonowania mechanizmów współpracy administracyjnej i wymiany najlepszych praktyk między organami podatkowymi, w tym najlepszych praktyk w zakresie odzyskiwania wierzytelności dotyczących podatków;
 - 4) wspieranie cyfryzacji i aktualizacji metodologii w organach podatkowych;
 - 5) wspieranie wymiany najlepszych praktyk służących zwalczaniu oszustw związanych z podatkiem od wartości dodanej.
-